

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΠΟΙΗΤΩΝ «ΕΥΠΑΘΟΥΣ ΨΥΧΙΣΜΟΥ» Β' ΜΕΤ. ΓΕΝΙΑΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ – ΡΟΥΚ (1939)

Λέει η Πηνελόπη

Δεν ύφαινα, δεν έπλεκα
ένα γραφτό άρχιζα, κι έσβηνα
κάτω απ' το βάρος της λέξης
γιατί εμποδίζεται η τέλεια έκφραση
όταν πιέζετ' από πόνο το μέσα.
Κι ενώ η απουσία είναι το θέμα της ζωής μου
-απουσία από τη ζωή-
Κλάματα βγαίνουν στο χαρτί
κι η φυσική οδύνη του σώματος
που στερείται.

Σβήνω, σχίζω, πνίγω
τις ζωντανές κραυγές
«που είσαι έλα σε περιμένω
ετούτη η άνοιξη δεν είναι σαν τις άλλες»
και ξαναρχίζω το πρωί
με νέα πουλιά και λευκά σεντόνια
να στεγνώνουν στον ήλιο.
Δε θα 'σαι ποτέ εδώ
με το λάστιχο να ποτίζεις τα λουλουδία
να στάζουν τα παλιά ταβάνια
φορτωμένα βροχή
και να 'χει διαλυθεί η δική μου
μες στη δική σου προσωπικότητα
ήσυχα, φθινοπωρινά...
Η εκλεκτή καρδιά σου
-εκλεκτή γιατί τη διάλεξα-
θα 'ναι πάντα αλλού
κι εγώ με λέξεις θα κόβω
τις κλωστές που με δένουν
με τον συγκεκριμένο άντρα
που νοσταλγώ
όσο να γίνει σύμβολο Νοσταλγίας ο Οδυσσεάς
και ν' αρμενίζει τις θάλασσες
στον καθενός το νου.
Σε λησμονώ με πάθος
κάθε μέρα
για να πλυθείς από τις αμαρτίες
της γλύκας και της μυρδιάς
κι ολοκάθαρος πια
να μπεις στην αθανασία.
Είναι σκληρή δουλειά κι άχαρη.
Μόνη μου πληρωμή αν καταλάβω
στο τέλος τι ανθρώπινη παρουσία
τι απουσία
ή πως λειτουργεί το εγώ
στην τόση ερημιά, στον τόσο χρόνο
πως δεν σταματάει με τίποτα το αύριο
το σώμα όλο ξαναφτιάχνει τον εαυτό του
σηκώνεται και πέφτει στο κρεβάτι
σα να το πελεκάνε
πότε άρρωστο και πότε ερωτευμένο

ελπίζοντας
πως ό,τι χάνει σε αφή
κερδίζει σε ουσία.
(από τη συλλογή *Τα σκόρπια χαρτιά της Πηνελόπης*, 1977)

Στον ουρανό τού τίποτα με ελάχιστα

Από την κλειδαρότρυπα κρυφοκοιτάω τη ζωή
την κατασκοπεύω μήπως καταλάβω
πώς κερδίζει πάντα αυτή
ενώ χάνουμε εμείς.
Πώς οι αξίες γεννιούνται
κι επιβάλλονται πάνω σ' αυτό που πρώτο λιώνει:
το σώμα.
Πεθαίνω μες στο νου μου χωρίς ίχνος αρρώστιας
ζω χωρίς να χρειάζομαι ενθάρρυνση καμιά
ανασαίνω κι ας είμαι
σε κοντινή μακρινή απόσταση
απ' ό,τι ζεστό αγγίζεται, φλογίζει...
Αναρωτιέμαι τι άλλους συνδυασμούς
θα εφεύρει η ζωή
ανάμεσα στο τραύμα της οριστικής εξαφάνισης
και το θαύμα της καθημερινής αθανασίας.
Χρωστάω τη σοφία μου στο φόβο·
πέταλα, αναστεναγμούς, αποχρώσεις
τα πετάω.
Χώμα, αέρα, ρίζες κρατάω·
να φεύγουν τα περιττά λέω
να μπω στον ουρανό τού τίποτα
με ελάχιστα.
(από τη συλλογή *Στον ουρανό τού τίποτα με ελάχιστα*, 2005)

Η ευλογία της έλλειψης

Ευγνωμονώ τις ελλείψεις μου
ό,τι μου λείπει με προστατεύει
από κείνο που θα χάσω
όλες οι ικανότητές μου
που ξεράθηκαν στο αφρόντιστο χωράφι της ζωής
με προφυλάσσουν από κινήσεις στο κενό
άχρηστες, ανούσιες.
Ό,τι μου λείπει με διδάσκει
ό,τι μου 'χει απομείνει
μ' αποπροσανατολίζει
γιατί μου προβάλλει εικόνες απ' το παρελθόν
σαν να 'ταν υποσχέσεις για το μέλλον.
Δεν μπορώ, δεν τολμώ
ούτ' έναν άγγελο περαστικό
να φανταστώ γιατί εγώ
σ' άλλον πλανήτη, χωρίς αγγέλους
κατεβαίνω.
Η αγάπη, από λαχτάρα που ήταν
έγινε φίλη καλή
μαζί γευόμαστε τη μελαγχολία του Χρόνου.
Στέρησέ με –παρακαλώ το Άγνωστο–
στέρησέ με κι άλλο
για να επιζήσω.
(από τη συλλογή *Η ανορεξία της ύπαρξης*, 2011)

ΖΕΦΗ ΔΑΡΑΚΗ (1939)

Τι ωραία που μ' έχεις...]

Τι ωραία που μ' έχεις στραγγαλίζει
νιώθω σαν ήλιος και σαν πέτρα
τραγουδώ τώρα σαν αηδόνι είμαι άδεια πετώ ψηλά
δεν τρέμω πια
μπορώ να σ' αγγίξω να σου πω καλημέρα
να σε φιλήσω αν θέλεις – ή δε θέλεις;
Αδιαφορώ για σένα όπως οι στέγες για τα χελιδόνια
αδιαφορώ όπως περπατάμε
αδιαφορώ όπως λέμε καλησπέρα
είσαι ένα κέντημα πολύτιμο στον τοίχο
είσαι ένα κάθισμα παλιό πολύ παλιό
Δεν θα στολίσω πια τα μάτια μου – το φως τους κήκε
μπροστά στα πόδια σου
δεν κελαηδάει άλλο
αδιαφορώ για σένα όπως μια πόρτα πλαγιαστή στο
πεζοδρόμιο
αδιαφορώ εκ βαθέων όπως όταν τρέμομε όπως όταν κλαίμε
αδιαφορώ για σένα
Αδιαφορώ όπως οι εξαίσιοι κήποι για τα βρέφη
αδιαφορώ όπως το λούκι στάζει επάνω μας αργά όταν
βρέχει
θέλω να σε καταβροχθίσω βέβαια με την τρελή στοργή μου
αυτό θέλω
μη φεύγεις...
Θα πάψω να 'μια ένα βαρύθυμο εκκρεμές θα γίνω
μια γυναίκα στέρα βιδωμένη
μη φεύγεις μη φεύγεις – αδιαφορώ για σένα
Αδιαφορώ όπως όταν σβήνομε στη χούφτα μας ένα
τσιγάρο
όπως όταν δαγκώνουμε άγρια τα δάκρυα και γελάμε
αδιαφορώ όπως μια λίμνη ακύμαντη πλάι σ' ένα πνιγμένο
[...]
(από τη συλλογή *Ο κήπος με τα εγκαύματα*, 1973)

[Μάτια που αρνιούνται...]

Μάτια που αρνιούνται να υπακούσουνε στα δάκρυα
Δάκρυα που τρέχουν κάπου αλλού πέρα απ' τα μάτια
Εκείνος ο παλιός καιρός έφυγε πάει
αλλά κάθε πρωί και κάθε βράδυ
περνάει ανάμεσα στους τωρινούς καιρούς
που δεν ξέρουν να συλλαβίσουν τ' όνομά του

Μάτια που λάμπουνε μ' ένα κατάστεγνο φως
Σώματα που τελειώνουν
τυλιγμένα στη μαύρη σημαία της σιωπής
που όσο πάει ζαρώνει τον αέρα
Η μνήμη πέφτει σαν ηχώ μες στον καθρέφτη

Εκείνος ο παλιός καιρός έφυγε μόνος
Οι παλιές μέρες δε γυρίζουν πίσω στο παρόν να ρίξουν
μια ματιά
Σχεδόν παρακαλούν να φύγουνε τα τωρινά
Να μείνει εκείνο το άλλο φως που θα 'ρχονται πάντα
τα ζαφνικά δάκρυα να το περιγράψουν
(από τη συλλογή *Κοιμήθηκα η αγάριστη*, 1992)